

Mustafa Doğan Kuzgun

- Őirler -

Yayın Tarihi:

24.8.2005

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan Őirlerin tüm yayın hakları Şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Őirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, Şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kiŐinin isteği zerine Antoloji.Com tarafından, Şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıŐtır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve Şiir içerikleri ile ilgili anlaŐmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir Şekilde sorumlu ve taraf değildir.

Mustafa Doğan Kuzgun (1981 -)

1981 yılında mersinde doğdum. Lise öğrenimimi Mersin Dumlupınar Lisesinde tamamladım.

Mustafa Kemal Üniversitesi Reyhanlı Meslek Yüksekokulu Gümrük İşletme Bölümü mezunuyum.

Askerliğe Çanakkale 116. Jandarma Eğitim Alayında başladım, İstanbul Büyükçekmece'ye bağlı Yakuplu Jandarma Karakolunda bitirdim.

Halen Mersin'de yaşamaktayım.

Eserleri:

-

Ayışığında Son Mektup - 1 -

Gene böyle bir geceydi
Ve delicesine yağıyordu yağmur
Şimşekler çakıyor, sular diz boyu dalgalanıyordu
Gecenin umut dolu meltemi sanki ölüm kokuyordu.

Saman alevi gibi geldi ve geçti
Sanki Tanrının lâneti yalnız beni seçti
Yağmur bana yağdı, şimşek bana çaktı
Yalnız beni dondurdu ve yalnız beni yaktı.

Gözlerimi açtığımda boş bir odada
Pencere ve kapı demirli, rutubetliydi hava
Bir kanepe, bir kalem, bir kağıt ve masa
Hepsi biraz dert yüklüydü, biraz gam ve tasa.

Suçum; sevmekti, gönül vermekt
Suçum; kötüye kötü, iyiye iyi demekt
Suçum; her güleni dostum bilmekt
Suçum; insanlığa değer vermekt.

Cezam; ölümdü bana göre
Cezam; bir daha hiç sevmemekt
Cezam; seveni, sevileni kötülemekt
Cezam; bütün yanlışa doğru demekt.

Karar; ölüm dediler, ölmedim
Karar; sürgün dediler, gitmedim
Karar; sevme dediler, delice sevdim
Son karar sabah dediler, bekleyemedim...

Mustafa Doğan Kuzgun

Ayışığında Son Mektup - 2 -

Karanlık hücredeki son satırlar
Artık ayışığını görmeyecek gözlerim
Sabahları gardiyan sesleriyle uyanmak yok
Her akşam yarını düşünmeyeceğim
Her sabah doğup her ayışığında ölmeyeceğim.
Şimdiden duyar gibiyim hıçkırıklarını
Oğlum diye resmime sarılıp haykırışlarını
Üzülme anne, ne olur üzülme!
Sensiz hergün ölmektense,
Seninle bir kez, herşeye değer.
Mutlu gidiyorum anne
Çünkü; bu dava yolunda ölmek
Benim için ecelden daha dürüsttür.
Bu dava yoluna giden
İlk ben değilim, son da ben olmayacağım.
İnanıyorum ki bir gün gelecek
Bu kutlu yola gidenler
Şehit diye seviyecekler.
O sabah kapıdaki sürgüyü kır.
Çünkü; bir çok arkadaşım sana koşup
Gazamızı kutlayacak, gözyaşlarını silecekler anne.
İşte o akşam dolunaya bak;
Ama kirpiklerinde yaş olmasın,
Görürsem hiç dayanamam,
Sana koşmak, seni kucaklamak,
Gözyalarını silmek isterim
O zaman da ben kahrolurum anne.
Gardiyanın ölüm kokan ayak seslerini duyuyorum,
Artık vakit geliyor.
Oğlumu son defa göremedim,
Kollarımda saramadım diye üzülme!
Dün sabaha karşı gördüm seni,
Rüya da olsa öptüm ellerini.
Ama bundan sonra sen beni
Her dolunayda göreceksin.
Sabahları kapı önünde yağmur varsa,
Al onları içeri,
Hasret gözyaşlarımdır.
Baharda uçuşan yaprak görürsen,
Saçlarımdaki son hatıramdır.
Ayak sesleri yaklaşıyor anne
Bu mektubu görmesin kan bürümüş gözleri.
Senin ellerin dokunacak, yüreğinde saklayacaksın
Çellat elleri değmesin.
Önceki mektubumda yazmıştım
Bunu sigara paketimde bulacaksın.
Tekrar hakkını helal et anne,
İlk dolunayda yanındayım.

Mustafa Doğan Kuzgun

Bekletme Beni

Gene gözüm semalarda
Seni arıyor.
Ufkun sonsuzluğuna
Seni soruyor.
Ayışığı bana sorma
Görmedim diyor.
Ne olur gel sevdiğim
bekletme beni...

Mustafa Doğan Kuzgun

Beni Arama Baktığın Yerdeyim

Beni arama baktığın yerdeyim
Güneşin kızıl renginde, gün batımındayım
Denizin uçsuz maviliklerinde, bir martının kanadındayım
Beni arama, belki bir deniz kabuğundayım.

Beni arama baktığın yerdeyim
Bir yıldızın parıltısında,
Boşlukta gezen taş parçasıyım
Beni arama, belki de ayın dolunayındayım.

Beni arama baktığın yerdeyim
Belki pencereindeki saksı,
O saksıdaki gül fidanıyım
Beni arama, saksıdaki toprak parçasıyım.

Beni arama baktığın yerdeyim
Gecenin karanlığında, sabahın ilk ışıklarındayım
Beni arama, belki bir yağmur damlasıyım.
Beni arama ben baktığın yerdeyim...

Mustafa Doğan Kuzgun

Bir Kaç Adım Daha

Sandalyede oturmuş, pencereden bakıyor,
İstemedi gözlerinden bir kaç damla düşüyor
Dışarıdakiler oyun oynarken, gülerken
Dört duvar arasında sıkışmışlığına yanıyor.

O da isterdi, herkes gibi dilediği kadar koşmak,
Sokaklarda yürürken, yağmur altında ıslanmak,
Birkaç saat kar yağınca, kartopu oynamak,
Yorulduğunda anasının dizlerinde uyumak.

Bunlar belki onun için hayaldi,
Belki hiç gerçekleşmeyecek rüya.
Tıkılıp kalmıştı dört duvar arasına
Ne çocukluğunu yaşadı, Ne de eğlendi doya doya.

Bir gün camdan bakarken, canı koşmak istiyor
Dışarıya çıkıp, oyun oynamak istiyor
Ne kadar denesede, istesede olmuyor
Şu tekerlekli sandalye bir kaç adım daha gitmiyor.

Mustafa Doğan Kuzgun

Bir Şairin Vasiyeti

Biliyorum oğul, gidiyorum
Dönüşü olmayan, sonu bilinmeyen bir yolda
Belki son sözlerim sana
Tükenmekte olan dar nefesimden.

Sana iyi bir gelecek veremiyorum
Ama doğrulukla yoğrulmuş,
Aşkın gözyaşlarıyla sulanmış,
Dert ortağım kalemimi bırakıyorum.

Üzülüyorum be oğul, korkma!
Çünkü; koca bir dağ var ardımda,
Toprağı mutluluk, kayası şefkat dolu,
Yolu aydınlık, her zaman umut sonu.

Sen oğul, sen varsın bıraktığım.
Uğruna canım adadığım,
Saçının bir teline gelen zarara
Kılıç kuşanıp, kurşun sıktığım...

Sonsuz huzur yoluna giderken
Sakin ağlamayın, alkış ta tutmayın.
En sevdiğim şiiri bir mısrayla yollayın.
Hani şu çok istediğim hayata balkondan baktığım.

Unutma oğul, sahip çık kalemime
Başını koyduğun omuz olmayacak, fakat
Sıkıldığında dağılacak, zehrini boşaltacak
Seni rahatlatacak, kalemim var yanında.

Ardımdan okunacak en makbul dua
Senin elinden, kalemimle çıkmış şiirdir.
Çünkü bir şairi en iyi mutlu edecek
Kendi kanından dost bir şairdir.

Mustafa Doğan Kuzgun

Bir Şiir Yaz

Canın sıkılıyorsa bir şiir yaz
Sakin utanma!
İlk göz göze geldiğin anı,
İlk kez seni seviyorum dediğini,
Ve ilk kez ayrıldığın anı hatırla.
İlk heyecan gelsin aklına
O heyecanı yaşa
Ve dilinden satırlar dökülsün
Temiz sayfalara...

Canın sıkılıyorsa bir şiir yaz
Yaşamak istediklerini yaz;
Yeşil çamların serinliğini,
Kızgın kumların sıcaklığını,
Dağların vurdumduymazlığını,
Denizlerin ürkütücülüğünü,
Yağmurun buluttan köptüğünü,
Rüzgarlarla buluştuğunu,
Toprağa kavuştuğunu yaz.

Canın sıkılıyorsa bir şiir yaz
Sakin korkma!
Oynayan çocukları,
Maziye hatırlayanları,
Bilmeden ağlayanları,
Onları ağlatanları,
Sevip ayrılanları,
Yalnız kalanları,
Korkmadan yaşayanları yaz.

Canın sıkılıyorsa bir şiir yaz
Yaşadığın hayatı,
Bilmediğin ölümü yaz.
Ve utanmadan, korkmadan
Çünkü; şiir hayattır.
Ütanırsan yaşayamaz,
Korkarsan ölemezsin...

Mustafa Doğan Kuzgun

Bizi Ayıramadılar

Aynı sınıftaydık ayrıldın
sınıfımı değiştirdim.
Başka bir okula gittin
okulumu değiştirdim.
Mahalleden taşındınız
gene peşinden geldim.
Bizi ayıramadılar
Bizi ölüm bile ayıramadı.
Merak etme:
Yanındaki mezarı da benim için kazdılar...

Mustafa Doğan Kuzgun

Dikkat!

Umut çimlerini yeşile boyayan
Bütün kederleri benimle beraberken yolan
Dudağımdan çıkan birkaç sözle avunan
Sevda türkülerini ağlayarak okuyan
Son nefesinde bile adımları sayıklayan
Bir sevgili arıyorum.

Mustafa Doğan Kuzgun

Dolunayın Kızına

Sahile indim yanından ayrılınca
Kalbim halâ ilk dansı yaşıyordu
Yürüdüm biraz taşlı kumsalda
Rüzgar hafiften kokunu getiriyordu
Başım döndü oturdum bir banka.
Sanki anlamıştı hoşlandığımı,
Adını sorar bakıyordu dolunay
Kızın dedim, senin kızın
acıtmak istiyordu yüreğimi,
İnatla adını sordu.
Fısıldadım ismini dolunaya,
Kahır dolu bir fısıltıyla.
Duysun istemedim, deniz
Uyanıp ta kıskanç dalgalarını savurmasın,
Köpürmesin diye dolunaya
Sadece fısıldadım.
Duymazlıktan geldi inatçı,
Daha çok acı çektirmek içindi.
Fazla dayanamadı göz pınarlarım
Bir, sel edasıyla boşaldı.
Haykırdım o zaman adını.
Duysun dedim, uyansın deniz.
Dalgaları bile durduramadı gözyaşımı.
Tekrar haykırdım:
Kızın dedim, senin parçan
Senin en güzel yüzün.
Hoşlanıyorum ondan,
Belkide aşığım ona
Deniz dayanamadı, kabardıkça kabardı,
Yakamoz kıskançlığıyla tekne bırakmadı sahilde,
Hepsini karanlık sularına aldı.
Dolunay, yavrusunu kaybetmiş
Dişi ceylan misali koşturuyordu.
Ama yüreğim halâ seni istiyordu,
Çünkü; seni seviyordu.

Mustafa Doğan Kuzgun

Elveda

Sana geldim dün gece
Yağmur gözlerine son defa bakmaya,
Bulut olmak için geldim.
Buğday tenine son defa dokunmaya,
Güneş olmak için geldim.
Sokak lambaları sönmüştü
Çantam dolusu rüzgar getirdim,
Kömür saçlarını son defa dağıtmaya.
Bir avuç sevgi getirdim,
Kurak kalbinde son defa umut yaratmaya.
Bir de;
Sol omuzumda ölümü getirdim,
Gizlenmemek için son bir yalan ardına.
Unutmadan söyleyeyim sana
O'da çıksın aradan
Elveda güzelim, artık elveda.

Mustafa Doğan Kuzgun

Eylül Sonrası

(koca çınarın kırılmış bir dalından son yapraklar)
Baykuş intizarlarıyla boğulmuş,
Yarasa yürekli gecenin ardındaki,
Karabasan şafak bir eylül sabahıydı.
Postal sesleriyle, fır-fır gölgelerinde uyandırıldık.
Belki de son selamdı bu;
Mavi takımını giyen gökyüzüne.
Hiç tanımadığım bir yerdi,
Çuval gibi atıldığım.
Kırık aynada farkettim bakışımı,
Nasıl da şaşkın...
Birkaç saat sonra
Beş-altı yürek daha sızladı.
Çoğu gömleğini bile ilikleyememiş,
Çorapsız ayakkabılarda.
Kimini anasından, kimini karısından,
Kimini çocuğundan çalmışlar.
Gözler ağlamaklı, mendil bile yok.
Gömlekler sırlı sıklam.
Ben yine onlardan şanslıymışım;
Kırık burun, şişmiş iki göz, açılmış bir kaş,
Ve yüreğime inen bir-iki kabze morluğu...
Ertesi şafak dayanamadı
Coşkun bir yürek.
Yana kayan gözlerde
Ödenecek hesapların başlamışlığı.
Daha da ürktü şafak mahkumları,
Verilecek hesapların bolluğundan.
Her an bir çığlık,
Bir feryat, bir yalvarış...
Ilık yüreklere tutulan soğuk hortumlar.
Aradan bir ay geçti.
En dayanıklı benmişim,
Koca hücrede yalnız kaldım.
Ya da hesapları en kabarık olan...
Her ayak sesinde irkilir oldum.
Duyduğum her seste,
Sızlayan etlerim.
Uykusuz gecelerde;
Uyumayı özledim anne,
Gözlerim kan çanağı,
Her şafak ve de her kızıl yangınında,
Son defa görebilmek için
İlk kuşların müjdesini
Mahalle tellallarının davulundan...

Mustafa Doğan Kuzgun

Gitmedin

Seni görüyorum sigaramın dumanında
Gene gülüyorsun gözlerin ayışığı gibi
Karanlık odamı bir zerre olsun aydınlatıyor.

Bir nefeste içime çekiyorum
Zehir gibi damarlarımdasın
Gene de içimi aydınlatıyorsun.

Seni görüyorum mavi göklerde
Bulutların arasından göz kırpıp
Gene ısıtıyorsun güneş gibi.

Bir solukta içime çekiyorum
Gökyüzünden gelen nefesini
Gene de içimi ferahlatıyorsun.

Seni görüyorum şimşeklerin parıltısında
Nisan yağmuru gibi tenimdesin
Gitmedin, sen gene de benimlesin...

Mustafa Doğan Kuzgun

Gözyaşından Pasta Darağacından Mumları

Soğuk ve rutubetli hücremde
Güneşin doğuş dansı, şafağı izliyorum.
İçimden bir ses son defa diyor.
Kızıl renk cümbüşüne dalarken
Gözlerimden iki damla düşüyor.
Sanki o iki damla hücreme derya olup
Bütün acılarımı boğuyor.

Demir parmaklı, çelik tırnaklı
Hücre kapısından içeriye;
Yüzlerinde gülümsemeyi unutturan,
Bakışlarında gözyaşımı donduran
İki asker geliyor.
"Karar günü, gidelim" diyor.

Reis Bey atılan iftiraları doğru sanıp
Suratıma kan kustuktan sonra
Tek kelimeyle haykırıyor:
"Suçlusun" diyor.
Reis Bey merhamet et diyorum,
"Merhamet ağızların iğrenç sakızdır" diyor.
İlk defa birinin karşısında,
İlk defa hücrem dışında,
İlk defa içimden geldiğince ağlıyorum.
"Gözyaşın suçun rengini soldurmaz" diyor.
Bir hamlede kalemi kırıyor
"Yaz kızım idam" diyor.

Çingene darağcında son isteğimi soruyor.
Gözlerim son kez semada,
Ayaklarım iskemleyi itmeden önce,
Ölümü unutturcasına haykırıyorum:
"Doğum günüm kutlu olsun" diyorum.

Mustafa Doğan Kuzgun

Gül Ağlıyor Sarmaşık Kanıyor

Dolunayın aydınlatmaya çalıştığı, koyu mavi gecenin geç saatlerinde, giderek büyüyen, çaılanan umtlarla açtı gözlerini doğaya..

Ürkek, çekingen ve biraz titrek bir sesle merhaba dedi dolunaya. Tanımıyordu, korkuyordu, konuşmak istiyordu. Hayır! sadece korktuğunu belli etmemeye çalışıyordu dolunaydan. Bilemezdi ki, ya bir kötülük yaparsa veye canını yakarsa...

Dolunay, sarmaşık fidanının bu halini görünce fazla dayanamadı ve gecenin ürperten sessizliğine inat, kahkahalar atmaya başladı. Gülüyor, gülüyor, gülüyordu...

Galiba haklıydı dolunay, sarmaşık fidanının halini görüpte gülmemek kolay değildi. Bir anda ayışığında bir kaç gümüş damla toprağa süzüldü. Maalesef ağlıyordu sarmaşık. Yalnızdı, üşüyordu, korkuyordu... Bir an duraksadı, acaba yaşamı böylemi devam edecekti. Kafasından tak bir sözcük geçiyordu: yaşam...

Aradan uzun zaman geçti, sarmaşık fidanı büyüdü, büyüdü, kocaman oldu. Birgün sarıldığı bahçe duvarından sıkıldığını düşündü. Evet, doğru düşünüyordu, sıkılmıştı. Aslında duvardan değil, bütün bahçeden sıkılmıştı. Biraz düşündü, sorunun kaynağını anlamıştı. O; ağaçlardan, duvardan, bahçeden değil, sarılmaktan sıkılmıştı. Her zaman bir şeylere sarılarak uyumak, birilerine muhtaç gibi yaşamak zoruna gitmeye başlamıştı. Kendi kendine söylenerek ayaklandı: Ben ayaklarımın üstünde durabilecek biriyim, kimseye muhtaç değilim, deyip köşe başındaki yıkık konağın bahçesine daldı, toprağa sırtüstü uzanarak özgürlüğün tadını çıkarmaya başladı...

Hafif esintili bir bahar akşamı, yıldızları seyrederken, dolunayın yan bahçeyi hayran bakışlarla seyrettiğini fark etti. Meraklandı, acaba neydi dolunayı bu kadar etkileyen. Merakı giderek arttı, görmeyi çok istiyordu. Ama bir sorun vardı: Duvar! kocaman bir bahçe duvarı görmesine engel oluyordu. Başka çaresi yoktu, mecburdu duvara tırmanmaya, hem de sarılarak tırmanacaktı. Dayanamadı, duvara sarıldı. Uzun zamandır hiçbir şeye sarılmadığından zorlanıyordu... Duvarın üstüne çıkması an meselesiydi, ama kolları çok yorulmuştu, son bir gayretle ve içindeki merakın verdiği azimle doruğa ulaştı. Yapraklarıyla yüzündeki terleri silip, gözkapaklarını araladığında o mucizeye tanıklık etmeye başladı. Gözlerine inanamıyordu; karşısında dünyanın bütün bitki türlerini barındıran kocaman bir bahçe vardı. Sanki burası cennet denilen yerin bir yansımasıydı. Ve az ilerde gördüğü, dolunayı hayran bırakan güzelliğin varoluşu karşısında dona kaldı. Evet dedi, gerçek mucize bu olmalıydı. Gül tomurcuğu büyüleyici bir şekilde, sanki peri kızlarıyla dans edercesine açıyordu. Öyle bir dans ki, bahçenin bütün canlılarını her saniye daha da kendilerinden geçiriyordu. Sarmaşık hayatında ilk defa böyle tarifsiz doğa olayını, böyle doğal yaratılışı yaşıyordu. Ve çoktan güle aşık olmuştu. Öyle bir aşk ki, sarmaşığın kalbine yıldırım hızıyla düşmüştü...

Aradan günler geçti, sarmaşık her geçen günle daha da bağlanmaya başladı. Güle hoş görünmek için elinden geleni yapıyordu. Sürekli bir yerlere sarılıyor, duvara, bahçedeki ağaçlara... Hem bakmaya kıyamadığını söylüyor, hem de bakmaya doyamıyordu...

Bir gün dayanamadı ve güle ilan-ı aşk edip, bütün duygularını anlattı. Onu çok sevdiğini, onsuz yaşayamayacağını, onun için ölümü bile göze alabileceğini anlatıyordu. Ama gül sürekli olmaz diyor, olamaz ve ağlıyor...

Sarmaşık onsuz olamayacağını ağlayarak haykırıp en sonunda, bir kere sarılayım sana ve gideyim, sadece sarılayım diye yalvardı. Gül, yüzündeki korku ifadesiyle asabileşip; hayır! sarılırsan ölürsün, sarılırsan ikimizde ölürüz dedi. Aşkından gözü dönmüş olan sarmaşık daha fazla dayanamayıp bütün gücüyle güle sarıldı. Öyle sıkı sarılıyordu ki sanki gülü ruhunda hissediyor ve o ana kadar yaşayamadığı mutluluğu yudumluyordu, bulutların üstünde uçuyormuş gibi...

Belki de sarılmak ilk defa bu kadar anlamlı ve gerçekçi oluyordu. Sarıldıkça gülünde kendisini sevdiğini hissediyor, mutluluğu giderek artıyordu. Çünkü; hem seviyor hem de seviliyordu. Evet gül de sarmaşığı seviyordu...

Sarmaşık bir an hayal dünyasından sıyrılıp gülün yüzüne baktı, ama gül canından bir

parça kopmuşçasına feryatlarla ağlıyordu. Neden diye sordu güle ve boynunu büktü. Başını eğince anladı sarmaşık; kanıyor, bedeni parçalanırcasına kanıyordu. Evet, gülün bedenindeki dikenler sarmaşığı kanatıyordu istemeden...

Gül ağlıyor, sarmaşık kanıyordu...

Bunu gören, zengin konağın hantal ve kibirli bahçıvanı, elindeki bahçe makasıyla homurdanarak, ne söylediği anlaşılmadan yaklaştı. Sarmaşığın diğer çiçeklere sarılıp zarar vermesinden korkup, gülü dalından sarmaşığı kollarından kesip sokağa fırlattı ikisini de.

Ve son dolunay kaybolurken sislerin derinliği ardından, gül solmaya başlıyor ıslak kaldırımın soğuk bedeni üstünde ve gül ağlıyor sarmaşık kanıyor...

12 Ağustos 2002

Mustafa Doğan Kuzgun

Hayalin

Gene gözümün önünde hayalin
Bir türlü gitmek bilmiyor
Sen gidip unuttun ya!
Hayalin unutmadım diyor.

Belki sen de unutmadın beni
Belki gözlerinde eski günleri
Belki cüzdanındaki resmin sahibi
Sana unutturmuyor, hayalin öyle söylüyor.

Senden başka sevemedim kimseyi
Senden başka tutamadım bir eli
Senden başkasına veremedim bu kalbi
Sen de veremedin, hayalin öyle söylüyor.

Her gece rüyamdaki sevgilim
Her sabah başucumdaki resmin
Her an gözümün önündeki hayalin
Unutmadı diyor, hayalin öyle söylüyor.

Sen gittin gideli yüzüm gülmüyor
Resmin elimde, bir an bile düşmüyor
Yürüdüğün yollar geri dönecek diyor.
Hayalin, hayalin sevdiğim öyle söylüyor.

Mustafa Doğan Kuzgun

Heyy Sen! Burjuva ocuğu

İzmarit taşıyan ellerin, barut kokusunu bilir mi,
Tadına varabildin mi namert mayınların,
Ya da taşımak zorunda kaldın mı kopan bacağını,
Alnından akan kanlara karıştımı terin.
Acıyı bilirmisin sen,
Yüreği yanmış anaların ağıt yaktığı...
Soluğun kesildimi hiç;
Kaçarken pusu kurmuş, yosma bileklerden...
Davanın uğruna vuruldun mu,
Haykırırken düşüncelerini coplandın mı,
Örümcek kafalıları alt ederken beynin,
Serin bir şafak asıldın mı hiç?

Mustafa Doğan Kuzgun

Islık

Dudağımda avare bir ıslık,
Başıboş gecelerin tek tesellisi,
Sonbahar akşamlarının mor zındanlarında,
Her kaldırım taşına kara feryatlar,
Ninni gibi gelen,
Alışılan çığlıklar.
Belki, ürpertiyor birilerini
Sıcacık yatağından korkuyla uyanıyor.
Anlayamıyor ki zarar vermeyeceğini,
Sadece yarım bir hasret,
Sararmış sevgilerin en son demi,
Yitik sevgilinin donuk gözleri,
Ve rüzgara inat bir uğltu cümbüşü...
Zararsız, içine kapanık, ürkek bir ıslık.
Sadece bir ıslık...

Mustafa Doğan Kuzgun

İnsan Aşık Olunca Mı Ölür?

Gözlerinle yaktın sevda ateşini,
Çaresizliğimin boynu bükük önünde.
Çöller mahkum, denizler tutsak yüreğimde.
Rihterler çatlıyor kalbimin depreminde,
Dağlar parçalanıyor, yıkılıyor üzerime,
Ezilirken ruhum, kan damlıyor kirpiklerime.
Çiğlarım karışıyor soğuyan nefesime.
Sararan yapraklar bir bir düşerken ellerime,
Karabasanlar giriyor doğanlarla, kuzgunlarla düşüme
Yarasalar yol gösteriyor buz kesilmiş bedenime
Papatyalar ağlıyor zamansız gidişime...

Mustafa Doğan Kuzgun

İstanbul

Bugün istanbulda sis var.
Yüreğim met-cezir coşkusunda.
Yüreğim sanki limana demirlemiş bir yük gemisi tutsaklığında.
Kaçıp kurtulmak kolay gelir ama
Çekilen kürekler hep boşuna...
Bugün istanbulda sis var
Ve geceyarısında aytutulması.
Üstelik aylardan da ramazan.
Onbir ayın sultanı...
Bugün yüreğim bir münadi heyecanında,
Sahipsiz duyguların öksüz tercümanlığında...
Ve bugün yüreğim bir istanbul
Ve yüreğimin orucunda uğurluyorum dolunayı
Sislerin avucunda...

Mustafa Doğan Kuzgun

Kahverengi Ayrılık

Unutulmaya yüz tutmuş bir acının
Soğuk ve küflü tadını yudumluyorum.
Yanmış kenarları yırtarken boğazımı
Sensiz gecelerin sığağa açlığında,
Yalnızlığımın bir yudum sevgiye muhtaçlığında.
Her lokması sızlatırken yüregimi
Kan sızdırıyorum gözlerimden.
Ve platonik bir inatla şişelere doldurup
Sana saklıyorum kahverengi gözyaşlarımı.
Ayrılık mahzeninin rutubetli, derin nefesinde.

Mustafa Doğan Kuzgun

Kan Kardeşim Mehmet'e

Belki hayatımın en dürüst kararıydı,
Seninle tanışmak.
En gerçekçi anlardı,
En unutulmaz anılarıydı,
En delikanlı yanlarıydı,
Seninle dost olmak.

Yazdığım Őiirleri ilk sen okurdun,
Sevdiğim kızları ilk sen bilirdin,
Söylediğim yalanları ilk duyardın.
Çünkü; sen her zaman benim yanımdaydın
Bana güç verirdin, beni kollardın.
En gzelide: beni sever ve sayardın.

İkimiz de aynı sıradaydık,
İkimiz de aynı kafadaydık,
İkimiz de Galatasaraylıydık,
İkimiz de aynı taraftaydık.

Seninle az kavgamız olmadı,
Bazı günler oldu; hiç selamsız olmadı,
Bazı günler oldu; bir merhaba bile olmadı.
Tartışır, darılırdık; konuşur, barışırđık.
Birkaç gün geçince, konuşulanları unutturduk.

Birimiz hepimiz dedik,
Yeri g inlettik.
Güzellerin baş tacı,
Yosmaların korkulu rüyası,
Delikanlının hasıydık...

Sen biraz sinirli, biraz duygulusun
Sen biraz da sorumsuzsun.
Olsun!
Gene de benim
En kral dostumsun.

Mustafa Doğan Kuzgun

Korkuluğun Gözyaşları

Neden suskunsun bu gece korkuluk?
Yoksa kuşlara mı kızgınsın?
Ama suç bende;
Senin samanlarına duygusallık,
Kollarına şefkat serptim.
Ne yapıyım?
Söyle...
Olmuyor bir türlü,
Korkuluğu bile çirkinleştiremiyorum.
Benim yüzümden ağlıyorsun,
Hepsi benim suçum.
Olmuyor, denedim ama
Hep bir şeyler eksik kalıyor.
Ürkütmek için korkuluk yaptım
Kahrolası duygusallık en önde.
Öyle suçlar gibi bakma,
Sil şu yüreğinden gelen kanları,
Gördükçe dayanamıyorum,
İçim burkuluyor.
Ben de üzülüyorum ama
Elimden bir şey gelmiyor.
Seni sökmeye de kıyamam.
Evet... Haklısın.
Ayağı kırılan atı vururlar.
Ama ben seni parçalayamam.
Ne olur yalvarma...
Yapamam...
Allah kahretsin! ..
Yaptım...
Söz veriyorum:
Seneye en korkunç sen olacaksın.
Seni gören kuşlar,
Korkudan uçmayı hatırlayacak.
İnsanoğlunun en büyük korkuları
Sayende korkunun tadına varacaklar.
Güneşi bile ürküttüğün bir gecede
Dolunayını ve yıldızlarını senden saklayacak.
O anda bir masal perisi seni canlandırıp;
İnsanlığın rüyalarına bir karabasan gibi gireceksin.
Gecenin bir vakti baykuş sesleriyle,
Kan-ter içinde, soluk soluğa uyanacaklar.
Bunun için, Tanrı beni cezalandıracak,
Seninle karşılaştırıp
Yüz yüze gelmemizi sağlayacak.
O zaman;
Karşıdakinin sen olduğunun farkına varacak,
Yüreğindeki son merhamet zerresiyle ağlayacaksın.
Ve en büyük korkunun,
Korkutmak olduğunu anlayacaksın.

Mustafa Doğan Kuzgun

Lösemi

Bu gece ışığı söndürme anne
Nasılsa sabah olmayacak
Seni melekler gibi uyurken
En saf halini seyretmek istiyorum.

Sakin kızma pencereyi açtığıma
Sevmediğin sigara dumanı rahatsız etmesin
Biliyorum, istemiyorsun şu mereti içmemi
Ama son sigaram söz veriyorum.

Belki mutlu rüyalar görüyorsun
Belki de oğlunun mürvetini
Üzülme anne
Kaderin önüne geçilmiyor.

Ben de isterdim yarını yarını görmeyi
Sana en güzel torunlar vermeyi
Olmadı boş ver artık
Son saatlerimi seninle yaşayayım.

Uyuyor musun, yoksa ağlıyor musun?
Hani sen güçlüydün, hiç ağlamayacaktın?
Dayanamıyorsun farkındayım.
Evlat, can, herşey...

Ama senin yaşayacağın
Koca bir hayat var
Milyonlarca evlat yetiştirebilirsin
Benim gibi, daha iyi, daha sağlıklı...

Hissedebiliyormusun? ilk kuşlar sabahı müjdeliyor
Birazdan ilk kuşlar havalanacak, son yıldızda sönecek
Güneş yavaş yavaş doğacak
Ve yarın olacak.

Biliyor musun?
Yarın 19 Mayıs Gençlik Bayramı
Senin gibi anaların yetiştirdiği
Milyonlarca genç bayram yapacak.

Sen üzülmemelisin; bir evlat gider, bini gelir.
Bana söz ver anne:
Gelecek yıl 19 Mayıs'ı senin evlatların kutlayacak,
Ay-Yıldız'ı onlar dalgalandıracak.

Beni pencereye yaklaştır anne; güneşi son kez daha göreyim,
Sabah rüzgarı saçımı son kez okşasın,
İlk kuşların cıvıltısını son kez duyayım,
Ve geride bıraktıklarına son kez bakayım.

Duyuyor musun?
Dinle! Bu, sabahın ilk ezanı.

Nekadar da huzur verici öyle değil mi?
İçimden ağlamak geliyor saatlerce...

Geçen gün doktordan geldiğimde
Hastalığımı sormuştun da söyleyememiştin,
Üzülmemen için, yalandan halsizlik demiştin.
Ama bu zamandan sonra yalanın bir gereği yok.

Hani bir doktor vardı ya!
Tedavi olmak için yurt dışına gitmişti,
Oktar Babunaydı ismi.
Evet anne maalesef lösemi...

18 Mayıs 2000

Mustafa Doğan Kuzgun

Nasılsa Unutacaksınız Yaşadığımı

Nasılsa unutacaksınız yaşadığımı
Bırakın o hayallerin yapmacığını
Ömrümdeki yalnızlığın duvarına
Harç olarak kullandınız gözyaşlarımı...

Mustafa Doğan Kuzgun

O an gibi

Ay bulutların arasından sıyrılıyordu,
Gece yine aynı karanlık,
Yıldızlar sönme üzere.
O an ömür bir sigara içimlikti;
En derin nefesten çıkan,
Bir ömrü dağıtan duman.
Buğulu camlara camlara yazılan söz gibi
Hani derler ya, nan gibi.

Vakti gelmişti artık
Son ayışığında kayboluyordu
Gümüş renkli, parlak gemi.
Bulutlara gitme vakti gelmişti
Ayrılık ve yine ayrılık vardı.
Sessizlikle dolu çantamdaki
Deri kokulu hava soğuyordu.
Bir tek gül dalında soluyordu.
Hani derler ya, kan gibi.

Bir şair vardı gemide
Kaybolan gözyaşlarını arayan.
Ağlayamıyordu ve ulmak istiyordu.
Bir kaç damla uğruna hayatını sunuyordu.
Hani derler ya, can gibi.
Ölümün geldiği andı, o an gibi...

Mustafa Doğan Kuzgun

Rûya

Dün gece yatarken yatakta
Çok güzel kâbus gördüm, sanki rûya
Ormanların derinliğinde, yeşil çimenlerin içinde
Balta girmemiş ağaçlıklarda
Yürüyorum bilmediğim yollarda,
Yürüyorum...
Yürüyorum...
Bilinmezliğe doğru yol alıyorum.
Bir ışık, bir parıltı gözüme ilişiyor
İki maymun bir biriyle didişiyor.
Uzun ağaçların gölgeleri donduruyor,
Kuru otların üzerine düşen güneş kavuruyor.
Ben gittikçe ışık büyüyor, küçülüyor...
O da ne!
Işık yok oluyor, her taraf kararıyor
Bütün hayvanlar bağıyor, kaçıyor.
Ama hiç biri bana dokunamıyor.
Karanlık, her yer karanlık...
Göz gözü görmüyor.
Ben daha hızlı yürümeye başlıyorum,
Beni kendine çeken ışığı arıyorum.
Görüyorum! ..
Ama bu ışık gözlerimi kamaştırıyor
Yine de görüyorum.
O da ne!
Biri bana bağıyor.
Olamaz! ..
Hayır olamaz! ..
Tüh be, kardeşim uyanmış ağlıyor.

Mustafa Doğan Kuzgun

Sanal Aşk

Ansızın girdin düşüme,
Bir anda böldün uykularımı.
Uzun zaman oldu,unutmuşum tadını.
Bir günün sabahına uyanmak
Hiç bu kadar yıkamazdı.
İnsanı uyanmaktan korkutan,
Gördüğü rüyaya müptela yapan,
Çoğu zaman yaşanıyormuşçasına gerçekçi olan,
Kısa da olsa huzur bulduran rüyalar vardır ya
İşte sen o rüyalardan biriydin.
Evet ben senli bir rüyaya dalmıştım.
Sensiz başlayan
Ve yine uyanınca sensizliği yaşatan.
İstemesemde uyanmak zorunda olduğum
Tatlı bir rüyamdın.
Evet sen benim rüyamdın,
Bense kendi duygularımın kabusu.
Ve yine senin dediğin gibi:
Ben uyuyorum dilara,
Birkaç kere titreşim yolla...

Mustafa Doğan Kuzgun

Santor

(MERAL TAŞKIN' a)

Gözlerindeki parıltıda gördüm sevgiyi
Sende gördüm, görmediğim ilgiyi
Bana sen öğrettin hayatı sevmeyi
Sanki sende varoldum santor.

Sevginle solan gülü yeşerttin
Umudunla ölüyü dirilttin
Sevgiyi, kardeşliği senden öğrendim
Sanki sende yaşıyorum santor.

Mustafa Doğan Kuzgun

Sayende

Yağmura dost oldum, kışa komşu
Ne yazım kaldı, ne bahar... Hepsi yok oldu.
Evet dediğinde dünya benimdi
İşte o an geldi, eridim yok oldum.

Gökkuşığı kardeşimdi, sayende oldu düşman
Önümde diz çöksende olacaksın çok pişman.
Baharla aramız iyiydi, şimdi uğramaz oldu.
Sonbahar hiç gelmezdi, Şimdi gidemez oldu.

Sen gittin gideli, güneşi bile göremiyorum
Gündüzleri özlüyordum, şimdi nefret ediyorum.
Sayende tatlı dilim sayende
Gözler önünde yok oluyorum, ölüyorum, sayende...

Mustafa Doğan Kuzgun

Sen (2)

Bir sokak lambasıydı,
Gecemi aydınlatan.
Bir yağmur damlasıydı,
Gözyaşıma karışan.
Bir kız vardı,
Hayalimde,
Ve bir tek
Sen
Beni yıkan...

Mustafa Doğan Kuzgun

Sen (3)

Yüzyıllardır yanıp ta
Külü savrulmamış yüreklerin
En saf duygularını damarlarında taşıyan
Anlatılmak istenip te
Anlatılamayanların feryatlarında saklanan,
Pınarlarda dolup ta,
Gözlerden boşalamayan
Gökyüzünden başlayıp ta,
Toprağa kavuşamayan.
Kıyılarda dolaşıp ta,
Okyanuslara açılmayan,
Dillerindeki iki sözcüğe kıyamayanların,
" seni seviyorum " diyemeyenlerin
Çığlarındaki sessizliğin nefesisin.

Mustafa Doğan Kuzgun

Sen Benim Değilsin Artık

Sen benim son hasretimsin
Nefesinde boğulmayı özlerken
Gözlerine saatlerce bakabilmek için
Geceler boyu sabahı beklediğim.

Sen benim son ayrılığımın,
Gurbet yollarında yapayalnız,
Yürek sızımsın içimde kanayan
Varlığını hissettiğim an başlayan.

Sen benim son haykırışımsın
Aynalar karşısında, çaresiz
Koparmak için kalbimden
Günlerce duvarlara bağırdığım.

Sen benim son ağlayışımsın
Bu aşkı bitirdiğinde başlayıp,
Vedalaşırken hıçkırıklara takılmıştı,
Gözlerinde gölgemi kaybettiğimde.

Sen benim son yalvarışımsın
Ezan sesleriyle düğümleyip adını
Tanrıya el açıp dua ederken
Benim olman için son yakarışımsın.

Sen benim son acımsın,
Hayat sahnesinde son dramım,
Canevimde tutunacak son dalımsın,
Gözlerimdeki son umut yaşımsın,
Son sevda pınarım, son baharımsın
Sen benim yaşamaya mahkum son yıllarımsın.

Mustafa Doğan Kuzgun

Sen Değil Miydin

Her gece acılarımı;
Bir büyük ŐiŐesine boşaltıp,
Kadehlerde yudum tudum içtiğim.
İzmaritlerde kaybedip,
Ciğerime nefes nefes çektiğim.
Sayfalara döküp te,
Kalemlerde satır satır dizdiğim.
Söyle,
Sen değil miydin
Söyle,
O zalim...

Mustafa Doğan Kuzgun

Seni Arıyorum

Yağmurun toprağa dokunuşunda,
Rüzgarın dalları okşayışında,
Güneşin her doğup, her batışında
Seni arıyorum gündüz ve gecenin karanlığında.

Dalgaların sahile her çarpışında,
Gözlerimin semaya her dalışında,
Dudağımın adını her anışında
Seni arıyorum ezan seslerini her duyuşumda.

Ayın pencereden her bakışında,
Gözümde hayalinin her uçuşunda,
Birkaç damla yaştan sel oluşunca,
Seni arıyorum yağmurun her yağışında.

Mustafa Doğan Kuzgun

Sessizliğin Çıgıllıkları

Ne çok severdim, taşplağın gıcirtılarını
Hele, tahta sedire uzandığımda
Ağustos böceğinin kemaniyla uyumayı.
Sabahları ezan sesiyle uyanır,
Doğruca sahile inerdim.
Akşam neler olduğunu, martılardan dinlerdim.
Papaz Nuri:
Gene birkaç kişiyi mat etmiş.
Kılıbık Osman:
Gene karısından azar işitmiş...
Oradan iskeleye iner,
Balıkçıların sohbetini dinlerdim:
-Dün, ağları toplarken
-Bir de baktım, en az beş kilo gelir
-Kocaman bir kefal.
-Tam ağı çekerken suya atlamadı mı!
-Kaçışı halâ gözümün önünde...
Bunlardaki de, kaçan baalık büyük olur türünden.

Gene bir gün eve giderken;
70'lik bir şavrole'nin altında,
Ve de yıldırım hızında kaybettim...
Şoför bey, bir büyük devirip
Meyhanade bırakmış tasmaını,
Tutabilene aşkolsun.
Neysel ölmedik ya!
Sağlık olsun...
Artık sabahları uyandığımda ezan okunmuyor.
Bekliyorum..
Yok.
Martıların yanına gidiyorum,
Sanki akşam yaşanmamış.
Balıkçılara gidiyorum,
Fısıldaşıyorlar, anlamıyorum.
Hayırdır deyip eve geliyorum.
Açıyorum taşplağı
Çit yok...
Ne Kumkapılı Ayselın şakırtısı
Ne de taşplağın gıcirtıları.
Artık dayanamıyorum
Öldürüyor beni,
Sessizliğin çıgıllıkları...

Mustafa Doğan Kuzgun

Sevdiceğim

Bana bir nefes gibi yakinken
Benden bir yıldız kadar uzakta olan sevdiceğim...
Ben sana;

Alaca şafak bir seherin en serininde,
Gül tomurcuğunun kan damlasına döndüğünde,
Yetim duyguların yitik sahipliğinde,
Ve senin vazgeçilmezliğinde vuruldum.

Sensizliğin ezikliğini taşıırken bedenim,
Yokluğunla ağırlaşmış uzandığında yatağa,
Çaresizliğin girdaplarında boğuşurken,
Senin sevme ümidine tutuldum.

Yıldızların aydınlattığı geceleri, karartan hasretin
Sıkıştırırken yüreğimi dört duvar arasına,
Geçmeyen saatlerin efkarında boğarken sigara dumanını,
Damarımdaki her nikotin damlasıyla alıştım.

Ve ben sevdiceğim ilk defa haykırıyorum,
Belkide hayatımda, sevdiğim için saatlerce ağlıyorum,
Geceleri uyumuyor, sabahları bekliyorum,
Sadece seni özlüyorum ve galiba sana aşık oluyorum.

Mustafa Doğan Kuzgun

Siyah Beyaz

Dönüp te baktığında ardına
Yaşamına yön veren iki yol vardır.
Ya karanlığını aralayan aydınlık
Ya da aydınlığını kapatan karanlık.
Ama sonuçta hepsi bir varoluştur,
Yeniden ve şekilsiz bir yaratılış.
Şekli verip eskitense zamandır.
Acımasızca geçer üstünden göremezsin,
İnsafsızca durağanlaşır, bekleyemezsin.
Efkarlandığında zaman
Yaşayamaz ve ölemezsin.
Yola çıkma vakti gelmiştir artık.
Yaşam rengini taşımak zorundasın.
Seç birini neden bekliyorsun ki;
Yüreğinde aydınlığı taşıyan bir gece
Veya karanlığını aydınlatan dolunay olacaksın.
İsyan etme, yaşamın başka rengi yok.
Aşkın kırmızısı, mutluluğun pembesi,
Sonbaharın sarısı, sevginin gökkuşağı...
Bunlar gece yaşayamaz, parlamaz.
Hepsi siyaha mahkumdur.
Unutma, renkler gündeğümü varolur.
Umudun mavisi şafakla doğar,
Baharın yeşili güneş parladıkça yaşar.
Aydınlıktır korkuları uzaklaştıran,
Beyazın saflığıdır zamanı yaşanır kılan.
Evet!
Karar senin;
Ya figüran olarak yaşlanacaksın karanlıklarda
Ya da en güçlü karakteri canlandıracaksın aydınlık ışıklarda...

Mustafa Doğan Kuzgun

Son Sevda Şiiri

Gözyaşlarımın toprağı öptüğü son gecede
Haykırdım varoluşumun nedenini
Seni ölümüne sevmekti sevgili.
Serçenin kanadındaki son tüylerle
Yazdım, son perdenin şiirini.
Dolunayın en parlak ışığında
Yıldızları bile karartan,
Dağları gümüşe boyayan,
Son beyazın altındaki,
En son şiiri yazdım,
Toprağın verdiği son anlarda...
Ve ben sevgili son rüya için daldım,
Uyku deryasındaki umutlara.
Tek can simidi, senin gözlerindi.
Şairin dediğı gibi:
"Gözlerinle yakılası bir şiire başladım"
O zaman ışığa yaklaştım sevgili
Kara toprağın altından filizlenen
Sevgi şiirlerinin en son demi
En son dörtlük serpildi doğaya:
" Umut çimlerinin en yeşili
Geceleyin açıldı en mavide
Her tohumun can bulduğı
Gözlerinden kokladığım sevgide. "

Mustafa Doğan Kuzgun

Şairin Gözyaşları

Ağlamaksa suçları en günahı
İdamlıktır o zaman şair.
Çünkü o;
Kaldırımında bırakmıştır gözyaşlarını,
Aynalarda unutmuştur bakışlarını.
Yaşamanın susmakla eşdeğer olduğu,
Hücrelerde düşüncelerin solduğu bir ülkede
Düşüncelerini sigara paketine saklamıştır.
Artık boş gözlerle ağlamaktadır,
Anlamsız bakışlarla dolaşmaktadır,
Kapalı yerlerde yasa gereği düşünememektedir.
Kalemi kırılmıştır bir kere;
Dönüşü olmayan patikanın sonunu düşünür,
Amansız bir ürpertiyle gözyaşlarına boğulur,
Kaçırmak ister bakışlarını güneşten
Ve yine iki gardiyan kollarından sürükler o'nu
Düşünmüştür, ağlamıştır, bakışlarına ulaşmıştır.

Mustafa Doğan Kuzgun

Tahta Balkonun Hatıraları

Güneş gene balkonumda doğdu
ilk sabah simitçilerinin feryatlarıyla:
- Taze taze, çitir çitir.
Şafağın kokusunu çalıp serpmişler hamurun üstüne...
İlk sabah ezanını okudu müezzin balkondan
Sessiz huzurun kapladığı son kızılta.
Sanki yüreğimden birşeyler koparttı o haykırış:
" Essaletû hayrun minen nevm"
Göz kapaklarım ağırlaşır
Pınarları taşı, haykırışlarla...
İlk şiirimi yazdım bu balkonda
İlham perimin öptüğü dudaklarımdan
Dizildi birer birer sayfalara.
Her busedeki aşk damlacıkları
Süzüldü yüreğimden, mürekkep kutusuna...
İlk yıldızlar balkondan yaktı meşalesini
Sanki sönmeyecek bir ateşle kararttılar geceyi.
Sevda türkülerinin en acıklı yerinde,
Hatırlananların o unutulmaz sözlerinde...
İlk ışıklarını balkona bıraktı dolunay
Aldığı emaneti geri verir gibi
Usulca aydınlattı yüreğimi...
Ve son selayı balkondan okudu müezzin
Gözyaşları, ilham buselerine karışıp haykırıyorlardı.
Olmaz diyorlardı, olamaz...
Ve son toprağı balkondan attılar.
Şairi uyandırmadan.

Mustafa Doğan Kuzgun

Unutmaya Mahkumuz

Biliyor musun?
Ben hiç ayışığında sevmedim,
Uzanıp yatarken geceleri
Bir sevgili arardı deli yüreğim.
Yıldızları benzetmek isterdim
O güzel gözlere...
Gecenin karası bastırduğında;
İstediğim zaman bulamazdım
Saatlerce okşayacak,
Uzandığımda uyuyamazdım,
Ne sırma saçlı sevgili
Ne de sevgilinin dizleri üstüne baş koyarak...
Yürürken sahilde sahilde geceleri
Bir el arardı ellerim
Bir göz arardı gözlerim
Ne tutabildim,
Ne de bakabildim...
Üşürken kış gecelerinde
Hiçbir zaman olmadı
Beni ısıtan,
Beni saran
Ne bir nefes,
Ne de bir kucak...
Tabi, yıldız yorgan altında titrediğimizi saymazsak.
Elbet ölüm değil ya sonu
Mutlaka bir gün hepsi unutulacak.

Mustafa Doğan Kuzgun

Uzun Yollar

Ve son iyi geceler dileğiyle
Üzgün ama yiğitçe
Gözyaşı dolu bir buse konurdum
Bu şehrin alınına
Ve öylece uzaklaştım...
İzmarit kokulu asfaltta
Postal sesleriyle uğurladım kendimi.
Güneşi ilk ben gördüm,
Kızıl renkte aldım son abdesti,
Son selamdan kalkıp
Çektim silahımı;
İlk kurşunu şehrin şakağına
Son kurşunu gitmekte olan yolcuya
Yarenlik eder belki
Dönüşü olmayan uzun yollarda...

Mustafa Doğan Kuzgun

Ve Sen Yoksun

Çamları kuruttu hasretin,
Dağlar kadar uzaktı
Ve karlardan da soğuktu gözlerin.
Hani söz vermiştin,
Dağlara sisler inince gelecektin.
Güya beraber izleyecektik,
Birer bardak çaya gmecektik güneşi...
Biz coşturacaktık yılların yorgunu dereyi,
Biz bitrecektik suyunu,
Haberini olmadan çalacaktık,
Şafak sökmeden...

Seni beklerken unuttum,
Karlı patikanın çıkmaz yolunu.
Sayende rüzgarla da küstüm;
Sensiz yarışın tadı olmuyordu,
Sensiz yenilgi teselli bulmuyordu...

Halâ ayak izin var kapı eşiğinde,
Sanki geleceğinden haberdar gibi
Çimenler bile bozmamış,
Her adımının yeri belli:
Kapı girinde başlayıp,
Mutfakta bitiyor.

Yuvasını bozduğumuz serçe,
Hergün seni soruyor.
Yavruları büyüdü,
İsimlerini bile koymuş;
Seni her çağırışında,
Sana her bağırışında,
Seni her anışında
Çatıda ötüşüyorlar...

Tekir de seni çok özledi.
Verdiğim yemekleri beğenmiyor.
Yavrularına seni okadar anlattım ki
Daha görür görmez tanırlar...

Yeter artık ne olur gel,
Sensiz hiçbir şeyin tadı yok.
Güneş sensiz batıyor,
Çaylar sensiz bitiyor,
Dere sensiz akıyor,
Sisler sensiz dağıyor,
Karlar sensiz eriyor,
Burada herşey sensiz oluyor.

Bir ben olamıyorum...

Seni gönderdiğim günü hatırlarsan
Bir kayanın üstünde uğurlamıştım.
Ve halâ orada seni bekliyorum,
Seni çok özlüyorum...

Mustafa Doğan Kuzgun

Ve sen yoksun (2)

Seni bekliyorum yine
Her sabah
Seni uğurladığım kayada
Belki bir gün gelirsin diye
Gelip te seni karşılayamazsam
Üzülürsün, korkarsın diye
Oysa otuz yıldır hiç aksatmadım
İnan bir gün bile
Her gün gelmen ümidiyle
Dünya gözüyle son kez görebilmek için...
İnatla bekliyorum seni
Çünkü;
Bir sen kaldın dayanağım.
Hatırlar mısınız?
Otuz sene önceydi
Yuvasını bozduğumuz serçeyi
Kedimiz tekiri
Yılların yorgunu dereyi...
Onlar yok artık
Senin gibi hepsi terketti
En iyisi bile
Sensizliği yirmi yedi sene geçti
Bir ben kaldım
Bir de
Benden daha inat hasretin...
Yeter artık gel be, ölüyorum
Otuz yıldır haykırıyorum dağlara
Seni çok özleyorum...

Mustafa Doğan Kuzgun

Yine Sabah Ve Ben Uykusuz

Güneşin ilk ışıkları gözlerimde,
Sabahın rüzgarı yine dans ediyor,
Günün ilk anları, kuşlar huysuz
Yine sabah ve ben uykusuz.

Deniz bir başka bu sabah
Dalgalar sanki yüreğime çarpıyor
Sanki bugün deniz de susuz
Yine sabah ve ben uykusuz...

Mustafa Doğan Kuzgun

Yokluğundaki Varlığım

Yokluğunla dolu gecenin sonundaki
Şafaksız gecelerin alışılmış hali;
Pas tutmuş yüreğime bağladığın,
Yitik duygulardan kalma,
İhanet telleriyle ördüğün,
Esaret zincirlerini giyinip
Dolaşmaya çıkıyorum, prangalarınla
Sensizliğinin beni kendine bağlamışlığıyla...
Yürüdüğüm yollar her zamanki gibi tozlu,
Gölgesine sığındıkların çoktan kurumuş,
Rüzgar her köşe başında nöbette;
Yalnızlığınla patlatacağı tokatlar için.
Hiç biri kabullenemiyor sensizliği.

Oysa ben;
Gittiğinden beri haykırıyorum çaresizliği,
Amansız feryatları ısıklıyorum geceleri,
Toprağa attığım her adımda
Yokluğunu kazıyorum, karanlık, zifiri...

Yoksun diyorum;
Varolduğun kadar, yokluğunlayım
Ve yokluğun kadar, varolmaya çalışacağım
Yokluğunu varlığımınla dolduracağım,
Varolduğuma inat, varlığını yaşayacağım.

Mustafa Doğan Kuzgun